

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Vinterens Begravelse.

Citation: Richardt, Chr.: "Vinterens Begravelse.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Anden deel.*, 1895, s. 218. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-richardt02-shoot-workid81510.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Anden deel.

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Vinterens Begravelse.

Det er saa yndig en Foraarsdag,
det grønnes godt i vor Have,
nu tænker jeg vi med Rolighed
kan denne Vinter begrave, -
for nu er Vintren død, død!

Vi vidste længe, nu var han død,
da der kom Knopper paa Bøge,
men i sit Lagen han gik igjen,
han var saa slem til at spørge.

Dog tys, der kommer det store Tog,
der strø's med gule Blade;
om Kisten gaa de saa sørgendes,
men de er kisteglade.

Paa Laaget ligger en Vintergjæk,
som paa en Ordenspude;
og Faarekyllingen gjør Musik,
og alle Ugler tude.

219

I Følget er baade Ulv og Bjørn
og Stær og Stork og Svale,
og han har klædt sig i Sort og Hvidt,
for han skal holde Tale.

Men han kan ikke faae Lov dertil,
thi da han Vintren vil prise,
gjør hele Følget en gru'lig Støj,
vil ikke høre den Vise.

»Nej Gudskelov, vi blev af med ham,
og det var godt han døde,
han var en haard og en karrig Mand,
som gav os Sulteføde!

»Han plyndred hvor han kunde komme til,
med baade Vold og Rænker,
han tog de livsglade Bølger blaa
og lagde dem i Lænker!«

Men Stormen, Vinterens højre Haand,
han brøler ud som en Løve:
»Ja, blot I vidste, hvormeget Godt
iløn jeg saae ham øve!

»Hvormange Smaafolk i Jordens Skjød
han lagde varmt under Dyne, -
spørg I til Sommer de gyldne Ax,
det kommer nok tilsyne!«

220

Og tusind Smaablomster hviske tyst:
»Ja det maa vi bekjende,
om Vintren ej havde hjulpet os,
saa var vi død i Elende!«

Da raaber Stormen til Skovens Børn:

»Saa lad os være Venner,
nu skal jeg selv hjælpe med at saae
og være Vaarens Tjener.«

Og Alle synger en stille Sang
alt til den Gamles Ære -
men være glade og veltifreds,
det kan vi ikke la'e være,
for nu er Vintren død, død.